

Beleid Stefanusgemeente van de PGW i.w. 2014-2018.

Ten geleide.

Na moeilijke periode met grote en onoverbrugbare verschillen van inzicht in de kerkenraad over de wijze waarop de gemeente geleid zou moeten worden, en over de inzet van onze gemeente in het SOW proces is er nu weer uitzicht op een vruchtbare opbouw van onze gemeente. In een open en transparant traject is in de afgelopen jaren een profiel van onze gemeente opgesteld dat breed gedragen wordt door gemeenteleden. Na een vacatureperiode van ruim twee jaar is er sinds juni 2013 weer een predikant die breed gedragen wordt in de gemeente. Die uitgangssituatie biedt kansen voor de toekomst, maar de eerlijkheid gebiedt ook om vast te stellen dat in de afgelopen jaren veel activiteit verloren is gegaan en dat velen het contact met de gemeente verloren hebben. Er is dus ook een uitdaging, en deze beleidsnota beschrijft de wijze waarop wij dat als gemeente willen doen.

De beschrijving van beleid bestaat niet alleen uit een opsomming van plannen. Daar hoort ook een verantwoording bij: waaróm kiezen we voor dit beleid. Daarbij onderscheiden we de volgende stappen.

- 1) Het profiel van onze gemeente: wie zijn wij en wat willen wij?
- 2) Een schets van de huidige situatieschets die in twee delen uiteenvalt:
 - a) de belangrijkste maatschappelijke ontwikkelingen, en
 - b) een beschrijving van de stand van zaken in de gemeente.
- 3) Tenslotte wordt, op basis van het voorgaande, toegelicht hoe wij vanuit de bestaande situatie verder willen bouwen aan onze gemeente.
- 4) Het SOW-proces wordt in een afzonderlijke paragraaf besproken. De besluitvorming daarover verloopt anders, omdat we daarover steeds overeenstemming met de Voorhofgemeente nastreven.

Inleiding.

Wat is onze kern?

De bevrijdende woorden van liefde van Jezus Christus hebben ons aangesproken. Met die woorden zijn we op weg gegaan, door ons leven, door de wereld.

Als gemeente zijn we deel van de ene algemene christelijke kerk die leeft in de verwachting van een wereld van gerechtigheid en vrede.

In het besef dat we de traditie van het belijden van het voorgeslacht in ons dragen, weten we, dat de geschiedenis van God met de mensen nog steeds dóórgaat.

En hoe zijn wij gegroeid?

Aan hervormde gemeenten op de zandgronden wordt wel het etiket “vrijzinnig” gegeven. Inderdaad moeten we vaststellen dat er weinig affiniteit was tot dogmatiek of dogmatische denkbeelden. De kerk hoorde er te zijn bij vreugde en verdriet, bij de kruispunten in het leven: omzien naar elkaar.

De hoofdstroom van het actieve deel van de gemeente is echter wat men tegenwoordig wel “modern gelovig” noemt.

Met betrekking tot de verkondiging wordt een niet te dogmatische benadering, die raakt aan het leven van alledag in de samenleving, dichtbij en wereldwijd, op prijs gesteld.

Er is een behoorlijk ontwikkeld liturgisch besef, goede uitvoering daarvan wordt op prijs gesteld (muziek, symbolen)

De gemeente wil openheid en gastvrijheid uitstralen naar de omringende lokale samenleving, en daar op haar beurt op een natuurlijke en vanzelfsprekende wijze aan deelnemen.

Wat willen wij?

1. Open en gastvrij.

Wij willen een gemeente zijn met een open en ontvankelijke blik naar de wereld omdat alleen in die ontmoeting zoeken naar zingeving inhoud krijgt. Daarom willen wij iedereen die zoekt naar zingeving verwelkomen, ook anders- of niet-gelovigen.

In ons gemeente-zijn willen wij ruimte geven aan verschillende vormen van beleving, en eraan werken zoveel mogelijk mensen en doelgroepen ruimte en erkenning te bieden.

Ons leren is geen dictaat, maar een uitnodiging om kennis te nemen van de ruimte in de wereld van geloven en denken.

2. Waarderend, ruimte, pastoraal leiding geven.

Wij willen een gastvrije gemeente zijn, waarin ieders bijdrage aan de opbouw wordt gewaardeerd.

Wij willen een gemeente zijn waarin mensen hun talenten kunnen ontplooien en in het werk voor de kerk zichzelf kunnen zijn.

In ons pastoraat zoeken we naar nieuwe vormen waarin ieders gaven ingezet kunnen worden.

Leiding geven in onze gemeente is pastoraal leiding geven: bevestigen en bemoedigen, nieuwe en ongedachte mogelijkheden laten zien.

3. Pastoraat.

Wij willen de betrokkenheid van gemeenteleden bij elkaar en bij de gemeente vergroten. Dat geldt zowel voor het onderling pastoraat bij hoogte- en dieptepunten in mensenlevens, als voor het gevoel van saamhorigheid, en de gemeenschapszin. Wij willen werken aan een warme gemeenschap, waar mensen graag willen komen. Ook de jongere generaties.

4. Erediensten.

Inspirerende vieringen zijn voor de gemeente van levensbelang. Wij willen dat iedereen in onze erediensten iets van de Eeuwige kan ervaren, opdat wij erdoor gesterkt en gestimuleerd worden. Daarom zoeken wij in onze vieringen naar variatie, waarbij ook nieuwe liederen worden aangeleerd.

5. SOW.

De gemeente onderkent het belang van de plaatselijke samenwerking in Samen-op-Weg-verband. De komende periode wil de gemeente concrete stappen zetten om die samenwerking te verbreden en te verdiepen. In ieder geval binnen de federatie.

Ontwikkelingen op het vlak van maatschappij en religie

Democratisering en toenemend zelfbewustzijn heeft ertoe geleid dat mensen niet meer automatisch in het kerkelijke patroon van vorige generaties stappen. Er is ook geen sociale druk meer om kerkelijk te zijn. Integendeel, kerk blijkt feilbaar te zijn, en de kerk staat ter discussie. Waarom zou je kerkelijk betrokken zijn? Anderzijds wordt van alle kanten bevestigd dat mensen wel zoeken naar spiritualiteit, naar iets dat "overstijgt" en dat betekenis geeft. Maar de boodschap van de (christelijke) kerk sluit daar kennelijk niet op aan. Binnen de kerken zelf wordt ook zeer verschillend gedacht, en het beeld dat van "christelijk geloven" naar buiten komt is niet eensluidend. Daardoor wordt de kerk en christelijk geloven dikwijls vereenzelvigd met achterhaalde geloofsleer en een dwingend normenstelsel. Het andere geluid wordt vaak minder goed gehoord.

Mensen, zeker de jongere generaties, verwachten veel van het leven, en nemen daar ook verantwoordelijkheid voor: zelfontplooiing in het werk (beide partners), sport, ontspanning, het gezin, economische zekerheid. Dat brengt druk met zich mee, en wat daar niet meer in past, of wat onvoldoende opbrengt, valt af. Dit beeld is ook van toepassing op veel gelovige kerkleden die hun betrokkenheid bij de kerk verliezen omdat deze hen niet meer aanspreekt; voor deze groep kerkleden is de kerk ook dikwijls "niet meer zo nodig".

Het is een bekend beeld, de gezinssituatie van de generatie van de 30- tot 45-jarigen: beide partners werken, en de opbouw van de carrière en de zorg voor het gezin staan centraal. Waarbij men in de weekends graag samen wil zijn als gezin. De zondagse kerkgang past daar minder goed in, en de binding met de kerkelijke gemeente wordt zwakker.

Een geheel andere groep is die van de 45- tot 60-jarigen: de hoge verwachtingen van het leven zijn er net zo goed, men heeft meer maatschappelijke verantwoordelijkheden, de vragen rond zingeving zijn anders dan die van de jongere groep.

Als kerken weten we dat er grote diversiteit is in geloven. Kerken zullen ook rekening moeten houden met verschillen in leefstijl en behoeften om het contact met grote groepen niet te verliezen.

Concluderend:

- Betrokkenheid bij de kerk is niet meer vanzelfsprekend. De kerk en haar boodschap moeten aantoonbare meerwaarde hebben.
- Het publieke beeld van de kerk wordt sterk gekleurd door een dwingend normenstelsel.
- Toch leeft er onder mensen een (veranderende) vraag naar zingeving, behoefte aan spiritualiteit.
- Mensen nemen verantwoordelijkheid voor het eigen leven. Wat daar niet in past valt af.
- Door diversiteit in geloven en leefstijl is het moeilijk om iedereen aan te spreken.

Waar staan we, uitgangssituatie.

Het gemeentelieven.

Een belangrijke eigenschap van onze gemeente is de ruimte die er is voor een grote verscheidenheid van denken. We weten het allemaal niet zo zeker, en we zijn met elkaar op zoek naar zingeving. We realiseren ons dat de uitkomst van die zoektocht voor iedereen verschillend kan zijn. We hebben respect voor het integer zoeken naar nieuwe wegen, zowel als voor het vertrouwend rusten in de overgeleverde traditie.

De gemeente bestaat uit een kleine betrokken groep van ca. 150 leden, naast een grote groep minder betrokken gemeenteleden. In die laatste groep veel ouderen uit de vrijzinnige traditie. Zoals in veel gemeenten zijn jongeren en de generatie 30/45 moeilijk te bereiken. Dat geldt in zekere mate ook de generatie 45/60. Mede als gevolg van problemen in de gemeente in de afgelopen jaren hebben veel betrokken gemeenteleden het contact verloren. Daarmee is er ook veel activiteit verdwenen. De problematiek lijkt tot het verleden te behoren.

De werkers in de kerk

Net als in veel andere gemeenten is er in Westerbork zorg omtrent met in stand houden van het kerkenwerk. Het gemeentelieven wordt gedragen door een kleine groep zeer betrokken vrijwilligers die veel werk verzetten. De sfeer is open en communicatief, en ieders bijdrage wordt gewaardeerd, en dat geldt ook voor de (kleine) kerkenraad. Maar het aantal actieve leden neemt af, onder andere door vergrijzing en ontgroening. Dat betekent niet dat er geen potentie is. Mensen die minder in beslag genomen worden door werk of thuiswonende kinderen zoeken dikwijls toch naar een zinvolle invulling van hun leven, en staan absoluut ook open voor spirituele groei.

Pastoraat en erediensten.

De gemeente hecht veel belang aan de erediensten, aan zorg voor het pastoraat, en aan een pastorale stijl van leiding geven in de gemeente.

Erediensten en pastoraat zijn vrij traditioneel georganiseerd: er wordt veel zorg gegeven aan de zondagse kerkdiensten, pastorale ouderlingen en predikant zijn actief in het thuis bezoeken van gemeenteleden (vooral ouderen), er is een aanbod op het terrein van Vorming & Toerusting. We spreken bij zo'n beeld van gemeente-zijn wel van een verzorgingskerk. De kerk (predikant, kerkenraad, vrijwilligers) organiseren het gemeente-zijn, en gemeenteleden laten het op zich af

komen. De organisatie van de pastorale zorg vraagt veel inzet van vrijwilligers. Een ouder wordende gemeente brengt met zich mee dat steeds meer mensen in principe in aanmerking komen voor bezoek.

Anderzijds is er ook de trend dat de behoefte aan huisbezoek afneemt: velen willen niet graag als object van huisbezoek gezien worden, maar wel als subject samen in gesprek zijn. De terechte vraag die hierbij gesteld kan worden of gemeenteleden nog wel aangesproken worden door deze traditionele presentatie van de kerk. De verhouding tussen kerk en gemeentelid verandert, en dit zal gevolgen moeten hebben voor de manier waarop de gemeente "kerk is".

Ledental en financiën.

Door vergrijzing loopt het ledental terug. Daardoor, evenals door de effecten van de economische crisis en overheidsmaatregelen, nemen de inkomsten uit kerkbalans en collecten af. De gemeente heeft tevens inkomsten uit vermogen: liquide middelen en onroerend goed. Maar ook deze inkomsten staan onder druk als gevolg van de economische crisis: lage rentestand en vastgoedcrisis.

Uitstraling.

Het kerkgebouw van de gemeente is de oude dorpskerk. Door ouderdom en ligging spreekt het bijzonder aan, het "hoort" bij het dorp. Voor de instandhouding zijn er tot op heden ook bijdragen uit de lokale samenleving geweest. De gemeente en het kerkgebouw hebben een goede (lokale) pers.

Samenwerking met de Voorhofgemeente

De gemeente werkt in de federatie PGW i.w. samen met de Voorhofgemeente. Elders wordt hierop nader ingegaan. Hier volstaat de vaststelling van het volgende.

In het kader van de federatie worden gezamenlijk uitgevoerd het jeugdwerk, de activiteiten op het terrein van Vorming & Toerusting, de cantorij en de communicatie met Kerkvenster en de website.

Jaarlijks zijn er ook enkele gezamenlijk uitgevoerde diensten, w.o. de paascyclus. Beide diaconieën werken intensief samen, o.a. in een gezamenlijke werkgroep ZWO.

Concluderend:

De gemeente heeft in enkele opzichten een goede uitgangspositie:

- Een gemeenteprofiel dat breed gedragen wordt door gemeenteleden
- Een gemeenschap die ruimte geeft aan een verscheidenheid van denken
- een kleine groep zeer betrokken vrijwilligers,
- een predikant die een groot draagvlak heeft in de gemeente
- een inspirerend kerkgebouw
- positieve (plaatselijke) pers.
- vruchtbare samenwerking met de Voorhofgemeente.

Maar er zijn ook enkele zorgpunten:

- instandhouding van het gemeentewerk bij afname aantal vrijwilligers
- geen antwoord op het bereiken van de verloren generatie.
- Teruglopend ledental, vergrijzing.
- Teruglopende inkomsten,

Hoe nu verder?

De belangrijkste opgave waarvoor de gemeente zich gesteld ziet is om te komen tot een andere inrichting van het gemeentewerk die:

- tegemoet komt aan veranderende behoeften betreffende geloven en zoeken naar zingeving,
- rekening houdt met uiteenlopende leefstijlen
- houdbaar is gezien het afnemende aantal vrijwilligers.

Daarbij kan de gemeente haar “ziel” niet verloochenen, zoals die is weergegeven in de inleiding en in de paragraaf “Wat willen wij”: open en gastvrij zijn, waarderend en pastoraal leiding geven, pastoraat en gemeenschap, inspirerende erediensten, samen-op-weg in Westerbork.

Factoren waaruit wij moed kunnen putten zijn daarbij:

- Het zoeken naar zingeving en de behoefte aan spiritualiteit veranderen.
- De gemeente heeft een profiel dat breed gedragen wordt door gemeenteleden
- Onder gemeenteleden is er een natuurlijke ruimte voor een verscheidenheid in denken
- Er is een kleine groep zeer betrokken vrijwilligers,
- De predikant heeft een groot draagvlak in de gemeente

Bij de vraag “hoe gaan we verder” realiseren we ons in de allereerste plaats dat mensen meer dan ooit zelf verantwoordelijkheid willen nemen voor hun eigen leven, zelf verantwoordelijk willen zijn voor hun zoeken naar zingeving, voor hun geloven. De veranderende behoefte aan huisbezoek kan daarbij als voorbeeld dienen. Mensen zijn zelfbewuster, willen “er toe doen”. Willen niet “bezocht worden”, maar willen in gesprek. Over hun zoektocht naar zingeving en hun vragen daarbij. Veel mensen staan open voor ontmoeting, voor gelegenheden om hun geloven te delen en samen te zoeken naar antwoorden op levensvragen waarvoor ieder mens zich gesteld ziet.

Voor de gemeente betekent dit de kans om te komen tot een ándere manier van kerk-zijn. Een manier van kerk-zijn die ruimte biedt aan uiteenlopende vormen van gemeentewerk, daarmee ruimte scheppend voor veranderende behoeften betreffende geloven en zoeken naar zingeving, en rekening houdend met uiteenlopende leefstijlen. Dat past ook goed bij het karakter van onze gemeente: de openheid, de ruimte voor een verscheidenheid in denken, het op zoek zijn naar zingeving zijn voorwaarden voor een cultuur waarin onderling, zoekend pastoraat kan gedijen.

Deze manier van kerk-zijn vraagt van de kerkelijke organisatie dat zij ruimte geeft voor de verschillende mogelijkheden voor Ontmoeting, en deze faciliteert, stimuleert en zonodig mede organiseert. De gemeente kiest daarom voor het beleid in de komende jaren het centrale thema:

Ontmoeten.

Deze ontwikkeling is een principiële keuze die ons gemeente-zijn aangaat. Een keuze van een ontwikkeling van verzorgingskerk naar ontmoetingskerk, waarbij kerkenraad en predikant vooral ruimte geven (en bewaken), stimuleren en faciliteren. Waardoor een ontwikkeling ingezet wordt naar “de gemeente als herberg (voor uiteenlopende typetjes)”.

Pastoraat en gemeenschap.

Voor het pastoraat is de centrale vraag hoe we de bestaande vormen van ontmoeting kunnen stimuleren, en vooral hoe we tot nieuwe gelegenheden voor ontmoeting kunnen komen: groothuisbezoeken, gesprekken rond (geloofs-)opvoeding, rond literatuur of film, over rouwverwerking, over scheiding, rond doe-activiteiten. Als voorbeeld van anders-doen: wellicht kunnen groothuisbezoeken beter georganiseerd worden voor een bepaalde leeftijdscategorie dan voor een wijk.

Van belang is vooral om te onderkennen dat het pastoraat dan niet meer primair uitgaat van de kerkelijke organisatie naar gemeenteleden toe, maar plaatsvindt tussen gemeenteleden onderling, met wisselende gesprekspartners: primair onderling pastoraat. Daarbij kán een predikant of ambtsdrager aanwezig zijn, maar vooral als gesprekspartner.

Welke vormen van ontmoeting of gesprek het meest voldoen zal ook afhangen van de betrokken groep gemeenteleden.

Naast het hierboven aangeduide “onderlinge pastoraat” blijven er altijd gemeenteleden voor wie een bezoek vanuit de kerk zeer welkom is: ouderen, zieken, eenzamen, mensen met een ingrijpende verlieservaring. Daarom zal er altijd een groep vrijwilligers nodig blijven die, naast en onder leiding van de predikant, pastoraal bezoekwerk doen. Deze vrijwilligers verdienen

ondersteuning in de vorm van coaching of cursussen over pastoraat, gespreksvoering of over specifieke onderwerpen als rouw of eenzaamheid. Maar eigenlijk is ook dit onderling pastoraat, omdat het berust op vrijwilligers die géén ambtsdrager zijn.

Tot slot is het goed om het belang van pastoraat op kruispunten van het leven te onderkennen: geboorte, doop, huwelijk, scheiding, sterven en rouw; er zijn er meer.

Erediensten.

De zondagse erediensten zijn het centrale gebeuren in het gemeentelven. De bemoediging om te geloven, om vertrouwend in het leven te staan, zijn voor gemeenteleden een vreugdevolle, spirituele ervaring. Aan de predikant vragen we om daar aandacht aan te blijven geven, en de gemeente is gevoelig voor liturgie, voor taal, voor rituelen en symbolen. Maar ook worden activiteiten met een sociaal aspect rond de erediensten zeer gewaardeerd, zoals het regelmatige koffie drinken na de dienst.

Omdat in de eredienst wordt geraakt aan diepgevoelde geloofsnoties kan de dienst een aanknopingspunt zijn voor gesprekken over geloof en zingeving. Op uiteenlopende wijzen kunnen gemeenteleden betrokken worden in voorbereiding en uitvoering van erediensten: een bezinning met de voorganger over het thema van de dienst, meedenken over gebeden, beleven van de gang door de orde van dienst, een rol in de dienst. Op deze manier komen eredienst, pastoraat, geloofsgesprek en vorming & toerusting bij elkaar.

Betrekken van gemeenteleden bij diensten biedt mogelijkheden voor ontmoeting, maar heeft wel een duidelijk kader nodig: erediensten blijven diensten voor de gemeente, en de predikant blijft verantwoordelijk.

Als gemeente willen we (met groepen gemeenteleden) ook zoeken naar andere tijdstippen en/of vormen van diensten als variatie op de reguliere dienst om 10.00 uur. Opties daarbij zijn Kerkcafé, dienst om 12.00 uur, preek van de leek, nabespreking van de dienst e.d. Er zijn vele mogelijkheden, en de opgave is ook om de goede vorm te kiezen. Noodzakelijk is wel voldoende organiserend draagvlak binnen de gemeente.

Omgekeerd kunnen nieuwe vormen ook voortkomen uit het "onderlinge pastoraat", zoals de gesprekken van bijv. groepen dertigers.

De commissie erediensten kan hierbij ook een rol spelen om e.e.a. te organiseren.

Andere werksoorten.

Aan verschillende werksoorten, werkgroepen zal de vraag voorgelegd worden op welke wijze deze kunnen bijdragen aan de realisatie van deze andere vorm van gemeente-zijn: diaconie en ZWO, jeugdwerk (kaderraad), college van kerkrentmeesters, commissie erediensten e.d. De kerkenraad wil hierover met deze werksoorten in gesprek. Na vaststelling door de kerkenraad zullen deze bijdragen worden opgenomen als bijlagen bij dit beleidsplan.

SOW-proces.

Erst nog eens: Wat is de huidige situatie?

Iets over historie: na 30 jaar weinig intensief SOW-proces is in 2004 de federatie PGW i.w. opgericht met ambitieuze fusieplannen. Heel veel wordt inmiddels gezamenlijk of in onderlinge samenwerking gedaan. Maar veel gemeenteleden bleven moeite hebben met de samenwerking en een onduidelijk fusieperspectief. Vooral in de beginperiode werd gestreefd naar afstemming en naar het in elkaar schuiven van beide organisaties. Er was geen gedeelde visie op hoe die toekomstige fusiegemeente er dan uit zou moeten gaan zien. In feite werd dat grotendeels overgelaten aan beraadsgroepen die op deelgebieden werkten aan de inrichting van die nieuwe gemeente. In de zomer van 2008 heeft dat geleid tot een impasse in het overleg.

Vanaf 2009 is het streven naar een concrete fusiedatum losgelaten. Maar binnen de federatie werd nog steeds verschillend geoordeeld over de noodzaak om te komen tot een toekomstvisie. Wel is in het verband van beide kerkenraden een aanzet gemaakt om de onderlinge verschillen bespreekbaar te maken. Maar over het belang daarvan wordt verschillend gedacht.

Inmiddels is in de afgelopen jaren, sinds de impasse in 2008, de sfeer duidelijk verbeterd. Het onderlinge begrip is gegroeid, er is meer openheid, en er zijn ook nieuwe en betekenisvolle initiatieven genomen. Voorbeelden daarvan zijn het opzetten van een gezamenlijke cantorij, het gezamenlijk vieren van de drie dagen van Pasen, en een andere opzet rond de jeugddiensten.

Om de sturing van de gezamenlijke activiteiten te verbeteren is in de tweede helft van 2012 in het federatief moderamen en in beide kerkenraden gesproken over een andere opzet van het federatieve overleg. In het kort kwam dat neer op een intensiever gezamenlijk overleg door kerkenraden en moderamina, óók over zaken die specifiek één van beide gemeente zouden betreffen. De sturing van gezamenlijke activiteiten is weliswaar vooral operationeel, maar een gunstig neveneffect zou het wederzijds kennismaken en daardoor groeiende begrip zijn voor de specifieke problematiek van elk van beide gemeenten.

Vervolgens is in 2013 het federatieve overleg, vooral onder druk van het beroepingswerk, incidenteel en bijna uitsluitend informeel geweest. Wel werd duidelijk dat de gemeenten nog niet toe zijn aan de openheid die het “plan 2012” in zou houden. Ook bleek hoe zeer er behoefte is aan een heldere, assertieve en gedragen aansturing van de gezamenlijke activiteiten.

En hoe nu verder?

Het Samen-op-Weg proces en de samenwerking binnen de PKN gaan om inhoud en om mensen. Voor mensen in de kerk is inhoud belangrijk, en mensen moeten zich bij die inhoud thuis kunnen voelen. Dat is belangrijker dan organisatie of juridische structuur. De PKN is veelkleurig, en de PGW i.w. is dat zeker ook, deels dwars door de gemeentegrenzen heen. Die vaststelling, én het gegeven dat beide gemeenten een duidelijk verschillend profiel hebben, zijn sterke motieven om beide gemeenten vooralsnog naast elkaar te laten bestaan. Federatie of fusie is irrelevant voor het samen-gemeente-zijn, maar kan wel van belang zijn voor het behoud van twee (wijk-)gemeenten met afzonderlijke profielen.

Daarom kiezen we ervoor beide gemeenten, ieder met een eigen profiel, naast elkaar laten bestaan binnen het PGW i.w. verband. Beide gemeenten blijven veel gezamenlijk doen. En er wordt expliciet werk wordt gemaakt van “ontmoeten” zodat beide gemeenten van elkaar leren zien wat elk waardevol vindt. Dat “ontmoeten” moet dan ook zichtbaar gemaakt worden. In gerichte gespreksavonden of in cabaret over karakteristieke verschillen, door publicaties in Kerkvenster. Of door álle diensten tot gezamenlijk te verklaren, met behoud van de verantwoordelijkheid van de onderscheiden kerkenraden voor de diensten in de eigen kerk. “Ontmoeten” mag niet beperkt blijven tot de kring van beide kerkenraden. Uit dat ontmoeten kan dan groeien wat eerder niet mogelijk bleek: een gezamenlijke visie op kerk-zijn in de 21^e eeuw.

Formeel blijven de namen van beide gemeenten wat zij waren: gereformeerde kerk resp. hervormde gemeente. Maar om uitdrukking te geven aan het gezamenlijk optrekken binnen het verband van de federatie kiezen we ervoor geen nadruk te leggen op “hervormd” versus “gereformeerd”. In plaats daarvan zullen we in de communicatie spreken over de Stefanusgemeente en de Voorhofgemeente, samenwerkend in de (federatie) Protestantse Gemeente Westerbork i.w. (in wording).

Aansturen van de activiteiten binnen de federatie wordt gelegd bij de gezamenlijke moderamina; de sturing heeft veelal een praktisch karakter. Regelmatig bijeenkomen van beide moderamina, met een praktische taakverdeling voor de aansturing van gezamenlijke activiteiten lijkt een begaanbare weg.

Over principiële zaken blijft de besluitvorming bij beide kerkenraden, voorbereid door beide moderamina.